

מ"ח 5591/23 - חיים איכר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 5591/23

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ע' פוגלמן

המבקש: חיים איכר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד מתן לקר

החלטה

לפניי בקשה שנייה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 בעניינו של המבקש, שהורשע ב-5 עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה בניגוד להוראת סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה).

1. עיקרי הדברים הצריכים לענייננו פורטו בהחלטתי בבקשתו הקודמת של המבקש לקיום משפט חוזר, ועל כן הדברים יובאו בתמצית (ראו: מ"ח 4431/23 איכר נ' מדינת ישראל (12.6.2023) (להלן: ההחלטה בבקשה הקודמת)). ביום 5.5.2019 הרשיע בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת פ' נויבירט) את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שהוגש נגדו. בתמצית, בין השנים 2010-2014 השכיר המבקש דירות למגורים ולעסקים. בין היתר, המבקש היה הבעלים של שתי דירות אשר פוצלו למספר יחידות דיור שאותן השכיר, לכל הפחות, ל-15 שוכרים שונים. בנוסף, המבקש הפיק הכנסות מדמי שכירות בגין דירות אשר אינן רשומות בבעלותו, ובהן שלוש יחידות דיור; דירה ששימשה כמשרד; וכן דירות נוספות. המבקש העלים בתקופה הרלוונטית את העיסוק מפקיד השומה, והשמיט את כלל ההכנסות אותן הפיק כתוצאה מהעיסוק בהשכרת הדירות, במטרה להתחמק מתשלום מס. ביום 12.12.2021 גזר בית המשפט את דינו של המבקש והשית עליו 7 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נוספים כמפורט בגזר הדין.

2. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין; ואולם, בעקבות המלצת בית המשפט חזר בו המבקש מהערעור על הכרעת הדין. ביום 6.9.2022 קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור על חומרת העונש וקבע כי המבקש ירצה את עונש המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות. ביום 25.12.2022, בחלוף 4 חודשים וימים ספורים עובר למועד שנקבע לריצוי עבודות השירות, הגיש המבקש בקשה "לבטל את פסק הדין מיום 6.9.2022 שניתן בהסכמה על ידי נאשם", במסגרתה נטען, בין היתר, כי המבקש חזר בו מהערעור על הכרעת הדין כתוצאה מלחצים שהופעלו עליו על ידי אחיו. ביום 3.1.2023 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה על הסף, תוך שקבע כי: "[המבקש - ע' פ'] שהיה מיוצג, הבין היטב את משמעות חזרתו מהערעור, שהוצגה לפני בית המשפט לאחר הפסקה בדיון, והושמעה מפי ב"כ המערער, לאחר שיקול והתייעצות" (שם, סעיף 3).

3. בחודש יוני 2023 הגיש המבקש את בקשתו הראשונה למשפט חוזר, שלצדה בקשה להשעות את עבודות השירות, אותן הוא מרצה בימים אלה, עד להכרעה בבקשה (להלן: הבקשה הראשונה). בעיקרם של דברים, טען המבקש כי "[...] התיק מיסודו הוא 'תיק תפור' שבכוונת מכוון דאגו שהמבקש יישא בתוצאה שלו" (סעיף 5 לבקשה הראשונה). המבקש טען כי ניהל בעבר הליך בבית משפט לענייני משפחה שבמסגרתו התנגד למינוי מנהלי עזבון מטעם בית המשפט; לטענתו, בשל התנגדותו למינוי, השופט באותו הליך איים במהלך דיון כי "אני אכיר לך את החברים שלי ממש הכנסה" (סעיף 30 לבקשה הראשונה; להלן: השופט בהליך בבית המשפט לענייני משפחה והאיום הנטען). לצד זאת, טען המבקש גם לשורת פגמים בהליך שהתנהל בעניינו בבית משפט השלום. ביום 12.6.2023 דחיתי את הבקשה. בהחלטתי, עמדתי על כך שחרף טענותיו של המבקש בדבר קיומן של ראיות חדשות שמבססות את טענותיו, הבקשה לא נתמכה בתשתית כלשהי, כדוגמת מסמכים או אסמכתאות אחרות. עוד הוספתי כי אין להלום העלאת טענות אישיות וחמורות כלפי שופט ועובדי ציבור, שיש בהן משום הטלת דופי, בהעדר תשתית מתאימה.

4. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה בחלוף חודש מההחלטה בבקשה הקודמת, כאשר לצדה בקשה נוספת להשעיית עבודות השירות אותן הוא מרצה (להלן: בקשת ההשעיה). עיון בבקשה מגלה כי חלקים נרחבים ממנה זהים לבקשתו הקודמת. לצד זאת, המבקש מוסיף וטוען לראיות חדשות התומכות בטענותיו. בכלל זאת, המבקש צירף כתבה שעניינה בשופט בהליך בבית המשפט לענייני משפחה (להלן: הכתבה), שלטענתו תומכת בטענותיו כי יסודו של ההליך הפלילי נגדו באיום הנטען. כמו כן, צירף המבקש תצהיר של דודו שלפיו שמע את באחד הדיונים את השופט אומר למבקש כי "הוא יכיר לו את החברים שלו ממש הכנסה" (סעיף 3 לתצהיר).

5. לאחר שעינתי בבקשה ובצירופותיה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, שכן יש בה משום חזרה על טענות המבקש בבקשתו הקודמת. אכן, דיון קודם בבקשה למשפט חוזר לא מונע, בהכרח, הגשת בקשה נוספת. ואולם, תקנה 8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957 מורה כי: "סירב נשיא בית המשפט העליון להורות על משפט חוזר, לא תוגש בקשה נוספת או אחרת בשל עילה ששימשה יסוד לבקשה שסירבו לה". תכליתה של הוראה זו למנוע הגשה של בקשות חוזרות ונשנות למשפט חוזר שבהן מועלות טענות שכבר נדונו והוכרעו (מ"ח 8038/21 חן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.11.2021); מ"ח 9530/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.8.2020); מ"ח 8314/16 עטאללה נ' מדינת ישראל, פסקה יא (7.11.2016); מ"ח 5935/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ט (18.12.2014)). מרבית טענות המבקש בבקשה דנן, נדונו ונדחו בהחלטה בבקשה הקודמת. לצד זאת, המבקש הוסיף לבקשה את הכתבה ואת התצהיר, שלשיטתו מבססים את טענותיו שלפיהן יסודו של ההליך הפלילי נגדו באיום הנטען. כידוע, על הטוען לראיות חדשות מוטל נטל כבד, ועליו להוכיח כי יש בידו ראיות או עובדות בעלות "אמינות לכאורה", אשר יהיה בהן - או בהשתלבותן עם החומר שהוצג בפני בית המשפט - פוטנציאל לשינוי תוצאותיו של המשפט; על הראיות הללו, לבדן או בצירוף לראיות שהוצגו בהליך בו הורשע המבקש, להיות בעלות "משקל סגולי"

שעשוי להביא לשינוי תוצאת המשפט (מ"ח 5210/22 בדארנה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (10.8.2022); מ"ח 1830/19 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (10.12.2020)).

6. איני סבור כי התשתית העובדתית והראייתית שהוצגה במסגרת הבקשה שלפניי עומדת באמת המידה האמורה. כך, המבקש כלל לא צירף את הכתבה האמורה במלואה אלא אך צילומי מסך חלקיים שלה; בנוסף, צילומי המסך שצורפו ממילא לא מלמדים על האיום הנטען. אשר לתצהיר מטעם דודו של המבקש; ראשית, מדובר בעדות שניתנה בחלוף מספר שנים מהאירועים האמורים (ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה, אליהם הפנה המבקש, החלו בשנים 2011 ו-2012). כפי שנקבע בעבר, ערכה הראייתית של עדות שניתנה בחלוף תקופה משמעותית ממועד האירוע הוא מועט, בשל החשש שמתעורר לגביה אמינותה (מ"ח 3832/22 חלוף נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.4.2023); מ"ח 7803/11 חסון נ' מדינת ישראל פסקה 11 (28.3.2012)). בנוסף, ואף במובחן מכך, טענת הדוד שהובאה בתצהיר כי שמע את האיום נטענה בתמצית, ומבלי שהוצגה גרסה מגובשת ומפורטת אודות האירועים; לפיכך, לא מצאתי שמדובר בעדות בעלת אמינות לכאורית לה "משקל סגולי" שיש בה כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת המבקש.

הבקשה נדחית אפוא, ומאליה נדחית בקשת ההשעיה.

ניתנה היום, ו' באב התשפ"ג (24.7.2023).

המשנה לנשיאה
